

Slender Man

GUIDO EEKHAUT

SLENDER MAN

thriller

© 2017 – Guido Eekhaut & Uitgeverij Vrijdag
 Jodenstraat 16, 2000 Antwerpen
 www.uitgeverijvrijdag.be

Omslagontwerp: Loudmouth, Utrecht
 Vormgeving binnenwerk: theSWitch
 Foto auteur: J. Cortoos

NUR 332
 ISBN 978 94 6001 557 1
 D/2017/11.676/356

e-boek
 ISBN 978 94 6001 572 4

Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Je zit op de rand van het opengegooide bed, helemaal alleen in het grote huis. Om je heen is het stil. Het is half acht in de ochtend en dat is wat jou betreft veel te vroeg. Het is winter en dus is het buiten nog enige tijd donker. Het soort van donker waar sneeuw bij hoort, maar die wordt je gelukkig bespaard.

Je bent niet zo dol op sneeuw. Echt niet, je hebt er een hekel aan. Die herinnert je aan de eindeloze winters in het noorden van Schotland, waar jouw familie onuitstaanbaar maar even onwrikbaar de goede faam van het geslacht intact probeerde te houden. Al die benepen vroegoude mensen die roken naar gekookte groenten en mottenballen. Loensende blikken en grijpgrage handen, altijd uit op een profijtje, nooit eens een pleziertje want dat kostte geld. Dat waren ze, ten voeten uit. Zelig, zoals ze elke munt drie keer omdraaiden vooraleer die uit te geven. Mensen met een mentaliteit van lang voor de oorlog. Mensen uit de krochten van de mensheid. Jouw volk, en toch niet, daarom liep je al snel weg van hen.

En nu ben je hier, in Londen, en het is een eeuwigheid sinds je vluchtte, dus waarom daarover nog tobben? Tja, de jeugd, die laat je nooit los.

Ze etaleerden een koppigheid die diep in hun genen opgeborgen zat, een euvel dat hun Highland-voorouders hun hoofd, land en toekomst had gekost. Koppigheid: altijd de verkeerde raadgever. Je zou denken dat ze nadien, na alles verloren te hebben, de harde les geleerd hadden, die voorouders

van jou. Dat ze pragmatischer werden. Maar nee, dat lukte hen niet. Ze leefden slechts voor hun eigen gelijk en voor het behoud van hun naam. Dat was lang nadat iedereen feitelijk failliet was gegaan vanwege de slechte beleggingen in Griekse banken en Russische olie. Toen jij geboren werd, waren ze minder dan schaduwen op de duistere heide van hun voormalige landerijen. Een bende armoezaaiers, eigenlijk.

Hier zit je dus, alleen, op een koude, donkere ochtend. In deze grote stad, ver van Schotland. Op jou rekenen ze allang niet meer om de naam van het geslacht verder te zetten, en wel om twee redenen, het ene wat minder evident dan het andere. Ten eerste ben je een vrouw. En alsof dat al niet ernstig genoeg is, val je ook alleen maar op andere vrouwen. Geen nageslacht uit jouw lendenen dus, dat met vlag en vaandel naar de toekomst trekt, dat nog even de flarden van de dynastie uit de klauwen van de vergetelheid houdt.

Eigenlijk is het zoiets als wraak nemen. Een wraak om wat ze jou aandeden. Dat is wat je doet. Niet opzettelijk, weliswaar, maar in de ogen van sommigen is je geardheid een vrijwillige keuze. Je ontnemt de dynastie haar allerlaatste hoop. En wat erger is: het kan je geen donder schelen.

Ach ja.

Je probeert ondertussen, bij al deze sombere gedachten, je sokken aan te trekken. De banale werkelijkheid is die van je stramme spieren, de moeilijk te hanteren alledaagse kledingstukken, de onwilligheid van katoen, wol en leer. Zelfs ritsluitingen zijn een uitdaging. Je leert daarmee leven. Het zal je straf zijn. Niet dat je die niet verdiend hebt.

Boven de daken gloeit zacht maar bijna hypnotiserend het weerkaatste licht van de kwikdamplampen in de nabije straten. De stad is al tot leven gekomen, maar vanuit het raam van je slaapkamer merk je daar niets van. Je wéét het gewoon,

want deze stad, de hoofdstad van het decadente voormalige Britse Rijk, slaapt nooit echt. De mensen misschien, die kunnen niet anders dan enkele uren vergetelheid zoeken. Ze lossen elkaar echter af, zodat er steeds wakenden zijn. Steeds oproerige zielen die de beschaving bestendigen.

Dat heb je mooi gezegd, Charlie. Echt waar, je had schrijver kunnen worden. Schrijver. Werkelijk. Zo moeilijk is dat niet. Elke omhooggevallen amateur waant zich vandaag schrijver. Wat pende Flann O'Brien ook weer? Dat was een echte schrijver. Hij noteerde dat het hele corpus van de literatuur een soort voorgeborchte is van waaruit schrijvers hun personages betrekken. En dat ze zelf pas personages scheppen wanneer ze daar geen passend voorbeeld vinden. Nou, geldt dat niet voor jou? De moderne roman is als een referentiewerk, schreef de Ier, en wat schrijvers doen, is herhalen wat eerder al geschreven werd – alleen proberen ze het béter te doen. Dat kun jij ook, Charlie.

Maar hier zit je nu. Geen schrijver. Zul je ook nooit zijn.

Je hebt moeite met het aantrekken van die sokken omdat je rug niet meer zo goed bruikbaar is. De matras is ook al niet nieuw. Sokken zijn net als ritsluitingen een uitdaging. Het hele leven is een uitdaging want je bent plots, vooraleer je het in de gaten had, oud geworden. Al weet je dat zestig niet oud is, en dat je op je zestigste niet verondersteld wordt al afgeschreven te zijn. Ook al ben je sinds vorig jaar met pensioen en zit je thuis terwijl je niets meer omhanden hebt. Niets meer omhanden. De verschrikking van de overbodigheid heeft nu ook je botten in beslag genomen. Je zenuwen, je spieren. En, vreselijk genoeg, ook je geest.

Dat, m'n beste, zijn de premissen van deze nieuwe fase in je leven. Je leeft, maar daarmee is alles gezegd.

Je hebt dus niets meer omhanden, of toch maar heel wei-

nig, want nu probeer je die verdomde sokken aan te krijgen. Hoewel het enige inspanning vergt, slaag je er toch in, na een klein minuutje of zo. Een minuut alleen al om je sokken aan te trekken. Dit betekent het dus om oud te worden. Dat de dingen langer duren dan je gewend was.

Maar je bent niet oud. Je hebt last van je rug. Dat valt te verhelpen. Er is een medisch bezoek gepland, later deze week. Hopelijk geen operatie en alleen maar oefeningen. Een operatie zie je niet zitten.

Je zult misschien ooit *werkelijk* oud zijn, maar dat is een probleem voor later. Veel later. Nu heb je andere dingen aan je hoofd. Want met die sokken is het niet afgelopen. De rest van de kleren volgen. Maar niet nu meteen. Je draagt een pyjamabroek en een T-shirt, en je draagt die sokken alleen maar tot in de badkamer, waar ze weer uitgaan. Nadat je zo meteen een douche genomen hebt, trek je proper ondergoed aan en dan je gewone kleren. Vervolgens ga je naar beneden in de keuken ontbijten.

Een heel avontuur, nietwaar?

Nicky is al naar haar werk toe en ook vanmorgen heeft ze je niet wakker gemaakt toen ze het bed uitstapte en het huis verliet. Deze keer heeft ze hier nog ontbeten, zo vermoed je. In de keuken, waar er genoeg plaats is voor een modaal gezin en enkele gasten. Zo groot is dit huis. Wanneer ze snel nog iets eet, laat ze altijd haar kop, bordje en bestek voor je achter. Jij ruimt dat zo meteen op. Nadat je ontbeten hebt. Opruimen. Zin geven aan je leven met van die kleine dingen.

Dat is wat je zo dadelijk doet. Want zover ben je nog niet. Je bent nog helemaal nergens.

Je blijft nog even op het bed zitten.

Toen je met pensioen ging, een jaar geleden, wist je met

grote stelligheid dat je al die toekomstige dagen ging vullen met zinnige en leuke dingen. Sporten en boeken lezen en in het huis werken en je aansluiten bij enkele verenigingen. Geen probleem. Dat zei je tegen Nicky: er is geen probleem. Mijn dagen zullen niet leeg en nutteloos zijn. Zoiets overkomt me heus niet.

Dat is wat ze vandaag nog steeds gelooft: dat je dagen gevuld zijn. Ze gelooft dat je leven zinvol is. Ze vraagt ook nooit wat je uitspookt. Dat komt goed uit: je wilt niet liegen.

De waarheid hoeft ze echter niet te kennen. Ze heeft zoveel andere dingen aan haar hoofd. Haar baan eist haar helemaal op. Helemaal. Het is een veeleisende baan, net zoals jij vroeger een veeleisende baan had. Nu heb je die niet meer. Nu doe je waar je zin in hebt. Het betekent dat je zo goed als niets meer doet. Ook niet in het huis, waar de werkster twee dagen in de week komt en jij ervoor zorgt dat je dan wég bent, de stad in, om haar niet voor de voeten te lopen.

God ja, je houdt je zinvol bezig. Toch?

Zo. De kousen zitten aan je voeten. Er ligt oud parket in de gang, dat is het probleem. Je wilt geen splinters in je voeten. Vandaar de kousen voor dat korte traject naar de badkamer. Het huis is oud. De hele buurt is oud. De stad is oud, en dat trekt je aan. Naar façades kijken die jou lang zullen overleven, biedt je een perspectief op een oneindigheid die jou niet gegund is. Jouw lichaam is sterfelijk, maar de stad zal er altijd zijn.

Troost, tja. Liever had je die niet nodig. Liever zou je het onbezorgde en leeghoofdige soort mens zijn, maar die rust is je niet gegund. Nee, geen troost voor de verdoemden.

Zelfs Nicky vindt het niet erg in een oude stad te wonen. Dat is het speciale aan steden van deze leeftijd: ze trekken alle generaties aan. Maar niet om dezelfde redenen. Nicky is een

kwarteeuw jonger dan jij, wat betekent dat ze je dochter kon zijn als je ooit een dochter had gehad. Geen van beiden heeft daar een probleem mee, met dat leeftijdsverschil. Jij bezit een eeuwig jonge ziel, en zij heeft behoefte aan de stabiliteit die een oudere vrouw haar biedt.

Ze heeft misschien een moedercomplex. Daar ga je niet op in. Je wilt niet haar moeder zijn. En jij klaagt ook niet, met een jonge en knappe en intelligente vrouw als partner. Stel je voor dat je jouw verdere leven had moeten delen met zo'n ouwe zeur. Dan liever alleen.

Je bent nu klaar voor je eerste stappen van de nieuwe dag.

Maar je blijft nog even zitten, op de matras die je binnenkort wilt vervangen. Zal nodig zijn, om je rug te sparen.

Deze beslissing om niet meteen naar de badkamer te verhuizen, zal zo meteen je leven radicaal veranderen. Je weet het nog niet, en had je geweten wat je te wachten zou staan, dan was je met grote snelheid naar de badkamer gevlucht.

De slaapkamer heeft twee vensters, die tot helemaal aan de vloer reiken, elk voorzien van twee openslaande ramen. Worden die niet *French Windows* genoemd door de meer architecturaal geneigde bewoners van deze stad? *Whatever*. Het is irrelevant. Op dit uur is dit een stad van stille, donkere kamers en van dode ramen.

Je hebt zonet de gordijnen van het ene venster opengetrokken, zodat je naar buiten kunt kijken. De slaapkamer ligt aan de achterzijde van het huis, en je kijkt uit op de achterzijde van andere huizen. Huizen precies zoals dit wat jij en Nicky huren. Te groot voor jullie beiden, maar zij verdient genoeg met het verhandelen van het geld van klanten. Binnen enkele jaren kan ze dit huis kopen. Haar jaarpremies zijn astronomisch, zelfs nu er overal sprake is van een crisis. Hoe meer crisis, hoe substantiëlere de premies.

En niemand in de sector die zich afvraagt hoe lang dit nog kan aanhouden.

Je kijkt dus uit op de achterkant van andere huizen. Je kijkt binnen in de slaapkamers van je achterburen. Dat is wat je nu doet. Je blik dwaalt van raam tot raam, van slaapkamer tot slaapkamer. Op verschillende plaatsen is er licht aangestoken, maar de overgordijnen zijn overal zedig dicht. Je bent een voyeur, van het passieve soort. Iedereen lijkt dat in de gaten te hebben, vandaar de gesloten gordijnen. Je kijkt, wanneer de gelegenheid zich aanbiedt. Zelden is er iets te zien wat je prikkelt.

Maar nu zie je twee meisjes in een kamer waar spaarzaam licht naar binnen valt.

Zo begint dit verhaal.

Met een nauwelijks verlicht toneelstuk.

De kamer is kaal, voor zover je dat kunt zien. Geen meubels, geen gordijnen. Ook de rest van het huis lijkt onbewoond, wat je niet eerder opgevallen is. Wonen in dit deel van Londen is duur, toch is er geen leegstand. Als er leegstand was, zouden de huurprijzen omlaag gaan. Het enige meubelstuk in de kamer is een stoel, een ouderwetse rechte stoel, en op die stoel zit een vrouw. Ze oogt oud, maar misschien lijkt dat alleen maar zo omdat haar haren grijs zijn.

De twee meisjes staan bij haar. Het blonde meisje achter de vrouw. De brunette tegenover de vrouw. Ze lijken jong. Ze zijn jong. Je schat hen vijftien, maar je bent niet zo goed meer in het schatten van leeftijden – zeker niet van meisjes. Vroeger was je daar beter in. Vroeger was je in een heleboel dingen beter. Je bent zoveel kwijtgeraakt. En dit is nog maar het begin.

Op zich is dit een merkwaardige situatie. Twee meisjes en een vrouw op een stoel in een lege kamer, in een leeg huis.

Kinderen, eigenlijk. Misschien zijn ze ouder, want ze lijken beiden groot opgeschoten, maar zelfs in het valse licht hebben ze die ranke en kwetsbare vorm van vijftienjarigen.

Het is een klein toneelstuk, wat echter niet voor jou opgevoerd wordt. De acteurs zijn zich van jouw aanwezigheid niet bewust. Ze hebben geen belangstelling voor wat er buiten de kamer gebeurt. Het lijkt op een toneelstuk, en toch is het dat niet. Het is een stukje authentiek leven.

Precies daarom blijf je kijken. In deze stad van schijn en mythe is authenticiteit een zeldzaam en te koesteren fenomeen.

De brunette praat met de vrouw. Blondie doet niets. De vrouw antwoordt. Het lijkt er heftig aan toe te gaan. Een familie-affaire. Een twist tussen een moeder en haar twee dochters. Over het huis, misschien. Waarom het leegstaat. Wat er mee moet gebeuren. Misschien is de huurprijs te hoog en moet die omlaag, want nu brengt het huis niets op. Een banale zaak, dit gesprek. Nauwelijks je aandacht waard, behalve dan de setting, het lege huis. Dat maakt de ontmoeting tussen de drie acteurs opmerkenswaardig. Waarom komen ze hun familieruzie in een leeg huis uitvechten? Je zoekt logica waar die misschien niet te vinden is.

Behalve dan dat geen moeder een discussie zou beginnen met vijftienjarige dochters, toch niet over dingen zoals erfissen en legaten en huizen. Want ouder zijn ze niet, dat zie je aan hun armen en benen, aan hun lange en onvolgroeide lichaam. Maar je weet niet veel over vijftienjarigen. Jouw ervaring met vijftienjarigen dateert van bijna een halve eeuw geleden. In latere jaren had je zelden nog iets te maken met kinderen van die leeftijd. Behalve wanneer ze slachtoffers waren. Dood op de snijtafel van de anatoom. Daar wil je nu niet aan denken.

Je blijft kijken. Je rol in het leven is gereduceerd tot die van occasionele voyeur. Dat is de dimensie ervan. Je zit op het bed in je slaapkamer nadat je vriendin is vertrokken, en terwijl je probeert je benen te masseren, kijk je naar een klein familiedrama. Waarom sta je niet gewoon op en ga je niet naar beneden, om voor je ontbijt te zorgen en de keuken op te ruimen? Nou, waarom niet? Zodat je zo meteen de deur uit kan, de stad in. Een grote stad, waar altijd wat gebeurt.

Omdat op dit moment het bekijken van dit kleine toneelstuk de minste inspanning kost.

De brunette is in een woordenwisseling gewikkeld met de vrouw. Die wil plots overeind komen, maar het blonde meisje duwt haar weer op de stoel, met de handen op haar schouders. Je kunt de uitdrukking op het gezicht van de vrouw zien. Je merkt dat ze deze behandeling niet apprecieert.

Dan lijkt het alsof de vrouw de brunette iets beledigends toeroept. Het meisje lijkt te schrikken. Ze stapt achteruit. Ze kijkt op, naar de blondine.

Ze zegt één enkel woord.

De blondine heeft een mes in de hand.

Je ziet details. Je ziet een groot en lang mes. Een mes voor de keuken. Een mes dat geen plaats heeft in dit kleine schouwspel. Niet in een familiediscussie.

Je zit op jouw bed, en je denkt niet meer aan je pijnlijke rug of schouders.

Met een enkele, vlotte beweging snijdt het blonde meisje de vrouw de keel over.

Je meent een straal bloed te zien. Er is bloed, dat is onvermijdelijk.

De vrouw wil overeind komen. Maar jij weet dat het haar niet zal lukken, omdat je weet hoe snel een mens leegbloedt.

De brunette zet twee, drie stappen achteruit. Alsof ze wil voorkomen dat er bloed op haar terecht komt.

Dat gebeurt allemaal op hetzelfde moment. Eén enkel, bijna eindeloos durend moment.

Dan glijdt de vrouw, sierlijk bijna, op de vloer. Je kunt alleen nog maar haar benen zien, uitgestrekt op de vloer, trillend, en dan stil.

De twee meisjes verdwijnen uit het zicht.

Hierna is het huis verlaten. Je ziet alleen nog de benen en de voeten van de vrouw. Die bewegen niet meer. Je beseft dat je rechtop staat. Je staat rechtop aan het raam. Iets verschrikkelijks en onvoorstelbaars is zonet gebeurd. Je weet dat er in deze stad dagelijks een handvol mensen vermoord wordt. De stad is groot, ze is zeer uitgestrekt en er wonen allerlei mensen. Nog meer mensen komen er werken. Zoveel mensen. Enkelen daarvan vinden hier een gewelddadige dood. Het is onvermijdelijk. Moord en doodslag. Die gewelddadigheid, die verwaarlozing van empathie en moraal, ligt in de natuur van mensen. Van sommige mensen.

Je bent echter geschokt door de omstandigheden van deze moord. Twee jonge meisjes, kinderen nog. Ze leken kinderen. Misschien ben je niet zo goed meer in het schatten van leeftijden, maar je *weet* dat ze kinderen zijn.

Je weet ook dat kinderen wel degelijk tot misdaden in staat zijn. Zelfs tot moorden. Het is zeldzaam, maar niet ongekend.

En toch komt het als een schok.

Uiteraard komt het als een schok.

Je bent niet ongevoelig geworden voor lijden. Je bent niet ongevoelig geworden voor passie, angst of de dood. Zeker niet voor de dood. Je staat hier op je benen te trillen om wat je zonet zag. Ook al zag je de voorbije decennia meer dan genoeg lijken. De dood heeft een speciale stank, een speciale smaak ook. Metalig, in de mond en in de neus.

Maar dat dacht je achter je gelaten te hebben.

Dat, en nog veel meer verschrikkingen.

En dan, pas dan, na misschien vijf minuten passiviteit en besluiteloosheid, kom je in beweging.

Je pakt je telefoon en belt de politie.

2

Je bent er bijna van overtuigd dat je de rechercheur kent die jou ondervraagt. Dat je hem al eerder ontmoette. Dat is onwaarschijnlijk, want je kent geen politiemensen in deze stad en je bent hier ook niet in aanraking gekomen met de wet. Zijn naam is Terrence Randolph. Hij heeft het bijna-tragische profiel van een klassieke Britse acteur, met zijn lange maar smalle neus, prominente kin, heldere ogen en zandkleurig haar. Voor dit kille, vochtige winterweer is hij in jouw opinie te licht gekleed, in een dun pak en een regenmantel. Hij lijkt oppervlakkig op alle jonge rechercheurs met wie je ooit samenwerkte. Snel afgeleid, vooringenomen, slim genoeg maar niet werkelijk intelligent. Klaar voor een carrière die er niet meteen aankomt. Hij leeft al in de veronderstelling alle menselijke passie en angst te hebben ervaren, bij slachtoffers en daders.

Maar dat is niet waar. Je zou hem kunnen vertellen dat hij niets weet, dat zijn ervaringen niet eens een splinter zijn van het grote abstracte bouwwerk van de misdaad in deze stad. Maar dat doe je niet. Je vertelt hem ook niets over de onpeilbare emoties die mensen tot misdaden aanzetten, te beginnen met twee meisjes in een leeg huis. Je laat hem zijn illusies. Het is niet jouw taak hem te leren relativieren. Hij leeft nog in de sfeer van de politie-school. Die slechte gewoonte moet hij de komende jaren afleren. Hij stelt vragen en noteert je antwoorden, zonder op te kijken. Je houdt je dus aan de feiten, en niets dan de feiten. Wie jij bent, is voor hem ondergeschikt aan het feit dat je een *getuige* bent.

Het gaat hem ook alleen maar om de antwoorden. Hij heeft nog niet besloten je te geloven. Het voorbije uur was hij samen met enkele uniformen in het andere huis, waar geen lijk gevonden werd, geen sporen van geweld of misdaad. Er is geen fysiek bewijs voor je verhaal. Dus is hij niet meteen bereid je te geloven. Misschien ziet hij in jou een ietwat kortademige dame op leeftijd, met te veel verbeelding en een slechter wordend zicht. En er zijn ook geen beelden van de misdaad. In deze buurt hangen weliswaar in alle straten CCTV-camera's, maar niet in het lege huis. Hij zal de beelden van de straat bekijken. Hij zal ze analyseren, op zoek naar de drie personen die jij gezien zou hebben. Hij zal proberen uit te zoeken of ze er daadwerkelijk waren, of ze het huis betraden en weer verlieten. Of er iemand met een lijk gesleurd heeft. Alleen dan heeft hij houvast.

Hij weet ondertussen dat je bij de politie was, in een andere stad, in het noorden. Je bent dus, met enige afstand alleszins, een collega. Het betekent echter niet dat hij je ruimte zal geven, met betrekking tot je verhaal en je getuigenis. In zijn ogen ben je oud. Er is geen tastbaar bewijs voor je verhaal, dus biedt hij je niet het voordeel van de twijfel.

Het gesprek – voor zover je dit een gesprek kunt noemen – duurt ongeveer een kwartier, wat in jouw ervaring relatief kort is. Dan komt hij overeind, sluit zijn boekje, bergt zijn pen op. Het is geen pen, het is een goedkope ballpoint uit het warenhuis waar zijn vrouw de babyvoeding en de wegwerpluiers koopt, want ondertussen heb je al ontdekt dat hij een jonge vader is. Je wéét dat soort dingen meteen. Je kijkt door mensen heen. Dat, tenminste, is wat je jezelf voorhoudt. De ervaring van al dat politiewerk vertelt je echter dat mensen helemaal niet doorzichtig zijn, en dat je zelden in staat bent hun motieven te raden. Anders had je heel wat meer misdadigers achter de tralies gekregen.

Hij schraapt zijn keel, daarmee te kennen gevend dat, wat hem betreft, het gesprek ten einde is. Hij is niets te weten gekomen, maar wil niet onbeleefd lijken en besluit dus met een kort dank u. Daarna verlaten hij en de uniformen jouw huis. Je bent weer alleen.

Wat het ergste is. Het feit dat je nu weer alleen bent, is de ergste ervaring van de hele dag, en het is nog maar halverwege de ochtend. Nee, het is tien na elf. Zo laat is het al. Tijd heeft een variabele snelheid. Tijd glipt tussen je vingers door. Tijd is je vijand. Het is echter een oude en bekende vijand, en er is een soort van wederzijds respect ontstaan. Uiteindelijk echter zal de tijd het van jou winnen.

Je bent ondertussen gekleed. Je kleepte je meteen aan nadat je de politie belde. De jonge rechercheur vroeg je waarom je niet naar het huis ging om de vrouw te helpen. Op die vraag kon je niet antwoorden. Hij drong echter niet aan. Je weet nu het antwoord. De vrouw was al dood en had geen hulp meer nodig. Je wilde haar moordenaars niet tegen het lijf lopen. Dat zijn twee relevante antwoorden. En het zijn twee antwoorden te veel. Maar je deelde ze niet met de rechercheur. Je laat hem raden. Hij komt later ongetwijfeld nog terug op die vraag.

Het is ondertussen te laat voor het ontbijt. Je hebt het ontbijt gemist. Je dacht er zelfs niet meer aan, tussen het moment waarop je de hulpdiensten belde en het moment waarop de politie arriveerde. Je zat in de keuken, met je mobieltje in je handen, en je wachtte af. Je durfde niet meer naar je slaapkamer, je durfde niet meer aan het raam te kijken. En zo kon het lichaam dus verdwijnen. Iemand nam het weg. De twee meisjes, of iemand anders.

Je durfde zelfs niet meer naar je handen te kijken. Want ze zouden trillen. En dat wilde je niet zien.

Plots heb je honger.

Er is eten in de koelkast. Er is eten in de keuken. Je hebt geen reden om naar buiten te gaan, maar dat doe je toch. Je herinnert je net op tijd dat je tussen het ontwaken en dit moment geen tijd besteed hebt aan je persoonlijke hygiëne. Je neemt snel een douche en poetst je tanden. Dan ga je naar buiten, in frisse kleren.

Je vraagt je af of de meisjes weten dat je hen gezien hebt. Ze keken jouw richting niet uit, maar misschien hielden ze daarna het huis – hun huis – in de gaten. Toen de politie zo snel arriveerde, concludeerden ze dat er wel een getuige moest geweest zijn. Dat voelt niet goed. Kinderen die moorden – dat voelt nooit goed. En nu weten ze misschien dat jij hen zag. Je bent dus mogelijk een gevaarlijke getuige.

Je kijkt links en rechts vooraleer je je huis verlaat, maar niemand besteedt aandacht aan je. Er zijn ook geen meisjes in de buurt. Er loert geen gevaar. Je moet opletten bij het oversteken van de straat, overal hier in Londen, maar dat soort gevaar bedoel je niet.

Wanneer zul je Nicky bellen? Om haar te vertellen wat er gebeurd is. Je zal haar niet bellen, omdat ze aan het werk is. Als ze werkt, wil ze niet dat je haar belt. Niemand mag haar bellen, behalve haar collega's en haar klanten. Als ze aan het werk is, is ze aan het werk. Geconcentreerd, toegewijd. Dat begrijp je. Jij was ook ooit zo. Geen verwijt dus. Niet tussen jou en Nicky.

Dit verhaal zal dus moeten wachten tot vanavond.

Dat is nog lang. Een lange tijd voor jou. Jij met je verhaal, met die dubieuze moord. Te lang om hierover na te denken en te dubben. Tijd genoeg om te twijfelen over het waarheidsgehalte ervan.

Ben je er werkelijk van overtuigd dat dit was wat je zag? Een koude, koelbloedige moord? Twee meisjes die een vrouw

vermoordden? In een van de betere wijken van de stad, waar alleen mensen zoals Nicky zich een huis kunnen veroorloven. Een groot huis, helemaal alleen voor jullie.

Ben je echt overtuigd van wat je meende gezien te hebben? Die rechercheur anders niet. Hij is niet overtuigd. Ongetwijfeld klasseert hij je dossier meteen. Begrijpelijk. Je kon niet eens een goede beschrijving geven van de vrouw. Of van de meisjes. Te weinig licht. Te vroeg op de ochtend. Te veel voorwendsels om vaag te zijn met je beschrijving. Hoe vaak vervloekte je zelf niet de aarzelende en onzekere getuigen, van wie het verhaal het verschil kon maken tussen veroordeling of vrijspraak. Nu, voor het eerst, bevind je je in hun positie.

De rechercheur gelooft waarschijnlijk ook niet in moordende meisjes. Omdat het concept onwaarschijnlijk is. Omdat het concept niet past in deze samenleving.

Hoewel, die laatste gedachte, die moet je toch relativeren. Want jij weet beter. En hij zou ook beter moeten weten, zeker in deze stad.

Ondertussen, terwijl deze gedachten je kwellen, wandel je de straat door. Achter de hoek is een Italiaans restaurant, waar je af en toe luncht. Dat is een kleine en onnodige luxe, want 's avonds maak je ook nog eten voor Nicky en voor jezelf. Na deze ochtend wil je echter iets substantieels eten.

Onderweg koop je een krant. *The Guardian*, zoals altijd, want daar ligt je sympathie. Best geïnformeerde krant ook, oordeel je. Je leest de digitale versie op je tablet, maar soms ook nog de papieren versie. Het zijn twee verschillende ervaringen. Je bent nu eenmaal ouderwets.

'Ah, *miss Charlotte*,' zo verwelkomt Agustino, de eigenaar en voornaamste werknemer van de trattoria, je. Je familienaam kent hij niet. Die gebruik je maar zelden. 'Een glaasje wijn terwijl u het menu bekijkt?'

Je hoeft zijn menu niet te bekijken want je kiest altijd een lasagne of een pizza quattro stagioni, of soms een escalope Milanese. Zijn aanbod is echter een deel van het spel dat jullie spelen, jij en Agustino. Klant en eigenaar, samen betrokken in een complot. Hij weet zo goed als niets over jou, behalve dat je niet uit deze stad afkomstig bent (maar wie is dat wel?) en dat je hier soms komt met een veel jongere vrouw, altijd dezelfde, met wie je een vaste relatie lijkt te hebben. Misschien weet hij méér dan jij denkt, die Agustino. Kent hij jullie leeftijdsverschil. Weet hij dat je ooit bij de politie was en dat je daar iets deed in verband met de georganiseerde misdaad. Misschien weet hij zelfs waar je woont en dat je eigenlijk onderhouden wordt door je jongere vriendin, want met jouw staatspensioen kom je in deze stad niet ver.

Maar Agustino, met al die uitbundigheid van hem, blijft uitermate discreet. Hij stelt nooit persoonlijke vragen. Hij vraagt hoe het met je gaat, maar hij vraagt nooit naar de andere dame wanneer ze je niet vergezelt. Hij is een discrete Italiaan. Die kwaliteit heeft hij hier, bij de Britten, geleerd.

En je bent ervan overtuigd dat de drie camera's in zijn zaak niet werken. Omdat hij daar niet van houdt, van die blik die de overheid over zijn schouder werpt. Dus doet hij wat zovele mensen doen: hij pleegt op een handige en hardnekkige manier weerstand. Die camera's zijn Koreaans, en daar scheelt altijd wat aan. Een kabeltje los, bijvoorbeeld. Koreaanse rommel.

'Breng me maar een half liter rood,' suggereer je, omdat je oordeelt dat je een halve liter rood nodig hebt na je ervaring van deze ochtend. Is het niet verbazingwekkend dat je meteen na deze gebeurtenissen al in staat bent te eten? Nou, dat is het legaat van je ouwe baan. Toen heb je wel vaker lijken gezien. Die tastten nooit je appetijt aan. 'Komt er meteen aan, miss